

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

TOY JEAN BOUCHOR

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

“Ορθώς στο κατώφλι της πόρτας του σπιτιού του, άκουμπισμένος στο περβάζι της, ο Λουίτζι, κάπνιζε την πίπα του, με τόν καταλανικό σκούφο που χωμένος βαθειά στο κεφάλι του, έτσι που σχεδόν του έκρυβε τα μάτια. Τά άλλα πάλιλα συννεφάκια του καπνού που βγαίνουν με όρμη από το στόμα του έδειχναν πως ο Λουίτζι ήταν πολύ στενοχωρημένος.

Σε μία στιγμή, ο Λουίτζι χτύπησε την πίπα του στον τοίχο για να τινάξει την στάχτη, μά το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό που η πίπα έσπασε. “Ο Καταλάνος έβριξε μία άγρια ματιά στο κομμάτι που έπεσε κατά γης, κι’ έπειτα άρχισε να το πατάει μανιασμένα με το τακούνι του. Συγχρόνως μία τρομερή καταλανική βροσιά έφτυγε απ’ το στόμα του.

“Έρριξε κατόπιν μία άγρια ματιά πέρα στον ορίζοντα κι’ έπειτα μήκως μ’ όρμη στο σπινάκι του, ένα φτωχικό αγροτικό σπινάκι με μεγάλες, κτρινομαμένες πέτρες, που ήταν όλη του η περιουσία και που την έπομένη το πρωί έπρόκειτο να το εγκαταλείψει. Γιατί την άλλη μέρα, πρωί - πρωί ο Λουίτζι θα φεύγε απ’ το χωριό του, απ’ το χωριό έκείνο στο όποιο είχαν ζήσει επί αιώνες οι πρόγονοί του. Θα έμεναι, θα περνούσε τα σύνορα και θα πήγαινε μακριά, στα ίσπανικά μεταλλεία για να δουλέψει... και να λησμονήσει. “Ω, ναι, έπρεπε να λησμονήσει, το ήθελε παρά πολύ να λησμονήσει, να μη θυμάται πια. “Έπρεπε να ξεχάσει και το χωριό του, το όμορφο Σαντάντ και την Μαρία, την όμορφη άρραβωνιαστική του που έπρόκειτο σε λίγο να γίνει γυναίκα του και που την είχε χάσει έτσι ξαφνικά.

“Ήταν άρραβωνισμένοι από χρόνια πολλά, από μικρά παιδάκια, από τότε που μεγάλωναν μαζί. Είχαν ζήσει όλη τους τη ζωή μαζί, στο σπίτι, στο χωράφι, στη βοσκή, άχώριστοι: είχαν αγαπήσει, είχαν άρραβωνισθεί και είχε φθάσει ο καιρός που θα γινόταν ο γάμος τους, όταν μία μέρα ξαφνικά η Μαρία του δήλωσε ότι δεν τον ήθελε για άντρα της κι’ ότι θα παντρευόταν τον Σάντσα, όπως και τότε.

“Ο Σάντσα ήταν ο καλύτερος φίλος του Λουίτζι, ο άχώριστος σύντροφός του στην δουλειά, στο γλέντι και στο ποτό. “Ήσαν και οι δύο, οι πιο φημισμένοι κρασοπότες σ’ όλη την γύρω περιφέρεια, άνταξιοι ο ένας του άλλου.

Είχαν φάει ψωμί κι’ αλάτι μαζί. Μαζύ δούλευαν στους άμπελούς του Πράντ, του Σέρ και των γειτονικών χωριών. Μαζύ διασκέδαζαν. Μαζύ δοκίμαζαν τα κρασιά που ήσαν για πούλημα. Γιατί οι δύο φίλοι δεν ψημίζονταν μόνο ως γεροί κρασοπότες, αλλά και ως ειδικοί στα κρασιά. Οι έμποροι, όταν πήγαιναν στα χωριά για ν’ αγοράσουν κρασιά, αυτούς φώναζαν για να τα δοκιμάσουν.

Φώναζαν τον Σάντσα κι’ έκείνος τους άπαντούσε :

— Κανέναν δεν έβριξε από κρασιά όπως ο Λουίτζι. Φώναζαν τον Λουίτζι κι’ έκείνος δήλωνε με μετροπορσούν.

— “Αν θέλετε να μάθετε αν αξίζει το κρασί αυτό, φωνάξτε το Σάντσα. Μόνο έκείνος μπορεί να σας πη.

Πόσες φορές δέγ είχαν ξεκινήσει, μαζί, πηγαίνοντας στο Μαρινέ, στο Άλφρεντ, στο Γκάρτσια και στο Λεοπαρτό, μόνο και μόνο για να δοκιμάσουν ένα κοκινέλι, ένα μπρούσκο, ή ένα ξανθό κρασί της καλής σοδειάς!

— Είπε προτιμώτερο, έλεγε συχνά ο Σάντσα, αν θέλεις να απολαύσεις ένα καλό κρασί, είναι προτιμώτερο, να το πιεις μαζί μου με τον χειρότερο έγχρό σου, αν είναι κρασοπότες, παρά με τον άδελφό σου, ή με την γυναίκα σου, αν δεν ξέρουν να εκτιμήσουν το κρασί κατά πως πρέπει.

“Έτσι είχαν ζήσει δόλοκληρα χρόνια.

“Εν τούτοις ο Σάντσα είχε κάνει την άμια και κλέψη την άρραβωνιαστική του Λουίτζι. “Ο γάμος των δυο προδοτών είχε γίνει έδω και κάμποσον καιρό και το ανδρόγυνό τους σ’ ένα άλλο χωριό, το “Αρλς-σύρ-Τέξ. Φυσικά οι δύο πρώην φίλοι δεν είχαν ξαναβρεθεί πια.

Οι γνωστοί τους, οι έμποροι κρασιών και οι ιδιοκτήτες των άμπελώνων άπέφηναν πια να τους προσκαλούν μαζί στις δοκιμές των κρασιών, γιατί οι δυο Καταλάνοι δεν θα δίσταζαν καθόλου να ριχθούν ο ένας επάνω στον άλλο με τα μαχαίρια στο χέρι.

Με τον καιρό, ο Λουίτζι άντι να ήσυχάζει υπέφερε περισσότερο. Κι’ έτσι μία μέρα πήρε την απόφαση να φύγει μακριά απ’ την γη αυτή της δυστυχίας, να ξεχάσει τον έρωτά του προς την Μαρία και το μίσος του έναντι του Σάντσα. “Εσκόπευε να φύγει την άλλη μέρα το πρωί. “Ήταν η τελευταία βραδιά που περνούσε στο σπίτι του, στο χωριό του.

Προτού πάει να κοιμηθεί στο βουβό κι’ έξημο δωμάτιό του, πέρασε από τ’ άλλα τρία δωμάτια του σπιτιού του για να τα ιδεί για τελευταία φορά.

Σ’ ένα απ’ τα δωμάτια έκείνα ήταν σωριασμένα άδειανά μπου-

κάλια. “Ο Λουίτζι τα περιεργάστηκε μελαγχολικά για τελευταία φορά και έπειδή δεν μπορούσε να τους έκδηλώσει άλλοιώς την στοργή του και την ευγνωμοσύνη του, άρχισε να τα σκουντάει άλαφριά, ένα-ένα με το πόδι του, σαν να τα χάζιζε. “Αλλά το ένα απ’ αυτά κινήθηκε με δυσκολία. “Ο Λουίτζι κατάλαβε πως ήταν γεμάτο.

— Πώς γίνεται να τχώ ξεχάσει έτσι, χωρίς καν να το ξεβουλώσω; είπε πέρνοντάς το στα χέρια του.

“Ήταν ένα μπουκάλι κρασί είκοσι χρονών, ένα κρασί σπάνιο κι’ έκαιρετικό, το καλύτερο που μπορούσε κανείς να βρή σ’ όλη τη Σαρδηνία και σ’ όλο το Ρασαγιόν.

“Ο Λουίτζι το απέθεσε επάνω στο τραπέζι και το κύνταξε σκεπτικός, μην ξέροντας τι να κάνει.

— Να το πάρω μαζί του στο ταξίδι; Δεν αξίζει τον κόπο. Να το πιω; Δεν μπορούσε να πιη μοναχός του ένα τόσο μεγάλο— διπλό — μπουκάλι και με τέτοιο κρασί μάλιστα. Το κρασί δεν μπορεί κανείς να το πιη χωρίς έναν σύντροφο που νά τον νιώθει όπως κι’ αυτός, που νά βλέπει στο πρόσωπο του συντρόφου του έκείνου, να λάμπει η ευχαρίστηση που νιώθει κι’ αυτός ο ίδιος. Και βέβαια δεν μπορούσε να πιη το κρασί έκείνο με τον πρώτο τυχόντα.

Πούδς ήταν άξιος να μοιραστεί μαζί του το περίφημο έκείνο κρασί; “Ο Σάντσα!...Κανέναν άλλον...

“Ο Λουίτζι έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. “Έπειτα, σηκώθηκε άπότομα με όφρος άποφασιστικό και βγήκε έξω.

Φώναξε το μικρό τσοπανόπουλο τον Κάρολο και του είπε :

— Τρέχα στο “Αρλς και πές στον Σάντσα ότι τον περιμένω νάρθη γρήγορα έδω.

“Έπειδή όμως έπρεπε να τα προβλέψει όλα ο Λουίτζι έβγαλε το μαχαίρι του και το έχωσε άνοιχτό, χωρίς την θήκη στην ζώνη του, έτσι που νά τώχ προέχειρο.

“Έπειτα από μία ώρα φάνηκε ο Σάντσα. Είχε κι’ αυτός χωμένο στο ζωνάρι του το μακρύ καταλανικό μαχαίρι του. Στάθηκε πέντε βήματα μακριά απ’ τον έγχρό του και ρώτησε :

— Τι τρέχει;

“Ο Λουίτζι άμίλητος του έδειξε το μπουκάλι που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι μαζί με δυο ποτήρια.

“Ο Σάντσα χαμογέλασε, και οι δυο άνδρες άμίλητοι κάθισαν στο τραπέζι. “Έρριξαν καχύποπτες ματιές ο ένας στον άλλον και έσκεκαν βουβόι, έντελώς βουβόι...

“Ο Λουίτζι ξεβούλωσε επί τέλους το μπουκάλι, γέμισε τα ποτήρια και οι δυο άνδρες ήσαν χωρίς να ευχηθούν, κιντώντας ο ένας τον άλλον να την άκρη του μαιού. “Η γλώσσες τους πλατάγισαν ήδονικά... “Άφησαν τα ποτήρια τους και κυτάχθηκαν πάλι χωρίς ν’ αλλάξουν λέξη. Κυταζόντουσαν έπιμωνα. “Ο καθένας τους δίβαζε μέσ’ στο μαιό του άλλου το μίσος που του προκαλούσε αλλά και την ήδονη για το όμοιο κρασί.

“Έτσι σιγόπιναν άρκετη ώρα.

Τά μάγουλα του Λουίτζι ήσαν πιο κόκκινα απ’ του συντρόφου του και το χέρι του χάζιζε σπασμαδικά την λαβή του καταλανικού μαχαίριού του. Αισθανόταν ζωηρή ευχαρίστηση να βλέπει στο πρόσωπο του Σάντσα ζωγραφισμένη την ήδονη που του προκαλούσε το έκαιστο έκείνο κρασί. “Αλλά συγχρόνως, ένα άλλο αίσθημα επάλευε μέσα του και έκανε το αιμα του νά βράζει μέσ’ στις φλέβες του. “Ο άνθρωπος έκείνος που έπινε άπέναντί του ήταν ο πιο θανάσιμος έγχρός του, ο άνθρωπος που του είχε πάρει την άρραβωνιαστική του, την αγαπημένη του, που τον έκανε να ξηνηρευτεί, να φύγει μόνος του προς το άγνωστο, προς την δυστυχία.

— Σάγκρε ντέ Ντίας! φώναξε σε κάποια στιγμή ο Λουίτζι και σημάδθηκε γρολλίζοντας με το μαχαίρι στο χέρι.

“Ο Σάντσα με το ποτήρι στά χείλη ρουφούσε το κρασί του σιγά σιγά, ήδονικά, με τα μάτια κλειστά, άποφασισμένος έντελώς στην απόλαυσή του.

“Ο Λουίτζι στάθηκε άναποφάσιτος. Το χέρι του έπεσε άτονο. Δεν μπορούσε να σκοτώσει έναν άνθρωπο μισοκοιμημένο. Δεν μπορούσε να σκοτώσει έναν άνθρωπο που η ήδονη του κρασιού τον κρατούσε λιγμένο.

Κι’ ο Λουίτζι ξανακάθισε, έβαλε το μαχαίρι στην ζώνη του

...Στη βοσκή...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γυναίκες με τό... νοίκι !...

Η δυστυχία που επικρατεί τα τελευταία χρόνια στην Κίνα και την οποία χειροτερεύουν ακόμη περισσότερο ο εμφύλιος σπαραγμός και η βαρύνουσα φορολογία που αναγκάζονται ή τοπικές κυβερνήσεις να επιβάλουν, για να συντηρούν τα επαναστατικά ή αντεπαναστατικά στρατεύματά τους, έχουν φέρει σε έλθειν και τρισάθλια κατάσταση την μεσαία τάξη και το λαό. Και ο καθένας μεταχειρίζεται όποιο μέσο μπορεί για να κερδίσει τα προς το ζην.

Έτσι, κοντά στ' άλλα, οι Κινέζοι... ένοικιάζουν την γυναίκα τους για ένα όρισμένο χρονικό διάστημα και αντί όρισμένου ποσού, σ' όποιον την ζητήσει ή την βρίσκει όφρα !

Η συνήθεια αυτή επικρατούσε από αρχαιοτάτων χρόνων στις περιφέρειες του Κανσού και του Σινγκιάγκ και σιγά - σιγά διεδόθη σ' ολόκληρη την Κίνα, όπου και διετηρήθη χιλιάδες χρόνια. Κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα είχε καταργηθεί στις περισσότερες επαρχίες, χάρις στο νεωτερικό πνεύμα που είχε μεταδοθεί εκεί απ' την Ευρώπη και την Αμερική.

Η συνήθεια αυτή ειναι σύμφωνη άλλωστε με την θρησκεία. Ο καθένας μπορεί να παραχωρήσει την γυναίκα του σ' έναν άλλον, για ένα μήνα, ή για ένα χρόνο, υπό τον όρον ότι η παραχώρηση αυτή θα έχη χαρακτήρα έμπορικόν και δεν θα γίνεται για τιμωρία της γυναίκας. Η διάρκεια της ένοικιασεως κανονίζεται διά συμφωνίας του συζύγου, της συζύγου και του ένοικιαστού. Επίσης και το αντίτιμο του ένοικιου κανονίζεται αναλόγως της κληρονομίας της γυναίκας και της περιουσίας του ένοικιαστού.

Στην περιφέρεια του Κανσού, το σύνθημα ένοικιο μιάς γυναίκας ειναι δυο λίρες στεργίνες τόν μήνα, υπάρχουν όμως και γυναίκες που ένοικιάζονται αντί 10 λιρών στεργίνων μηνιαίως !

Η διάρκεια της ένοικιασεως δεν μπορεί ποτέ να ειναι ανώτερη των δυο ετών. Τα ένοικιαστήρια συμβόλαια συντάσσονται κανονικά σ' ατά συμβολαιογραφεία, επί χαρτοσήμου και όρίζουν λεπτομερώς το χρονικό διάστημα της ένοικιασεως και την ποικιλία ήσθη που υποχρεούται ο καθένας των συμβαλλομένων να πληρώσει στών άλλων, αν τυχόν παραβή τους όρους του συμβολαίου.

Στη γυναίκα που ένοικιάζεται σ' έναν άνδρα απαγορεύεται έκπληκτος να παύση στο σπίτι της ή να έπισκεφθή τόν άνδρα της σ' άλλο τό διάστημα της ένοικιασεως.

Λωποδύτης—Συγγραφέας

Στο Λονδίνο δικάσθηκε πού όλίγων έβδομάδων ένας διάσημος λωποδύτης, ο Ουίλλιαμ Χάρλεϋ, ο όποιος σηματοτώνει έχει κατασφίχθαι άλλες δεκαοχτώ φορές για κλοπές και ο όποιος—μη γελάτε—δεικνύει τίτλο συγγραφέως.

Στην δίκη, ο Χάρλεϋ διηγήθηκε στους δικαστές πολύ περίεργα πράγματα. Είπε δηλαδή ότι ένα μήνα πριν είχε παραδώσει σ' έναν αγρόλο άγγλο συγγραφέα ένα χειρόγραφο, στο όποιο διηγείτο διάφορα λωποδυτικά περιπέτειές του. Απ' τις άσχημεις που είχε το χειρόγραφο έκείνο, ο άγγλος συγγραφέας, έβγαλε δυο όφρα θέματα, τό ένα μάλιστα άπ' τά όποια σημείωσε τεραστία έπιτυχία, μεταφράσθηκε σέ διάφορες ξένες γλώσσες και παίχθηκε και στόν κινηματογράφο, άφού δισεκυσθή καταλλήλως. Μόνο μή την κινηματογραφική διασκευή ο άγγλος συγγραφέας πληρώθηκε 14.000 λίρες στεργίνες ενώ στόν Χάρλεϋ έδωσε μόνο πέντε λίρες.

Ο Χάρλεϋ έπρόσθεσε ότι έχει γράψει σ' έφημερίδες και περιοδικά πολλά άρθρα για την ζωή και τις περιπέτειες των λωποδυτών και ότι για όλα αυτά τά άρθρα πληρώθηκε συνολικά 100 λίρες.

Οι δικαστάι συγκινήθηκαν άπ' την ιστορία του Χάρλεϋ και τόν έθώσαν την φορά αυτή, άφού προηγουμένως τούς έδωσε την υπόσχεση ότι θά εγκαταλείψει πια τό λωποδυτικό επάγγελμα και θά καλλιεργήση μόνον τό συγγραφικό του τάλαντο.

Κι' έτσι, σέ λίγον καιρό θά διαβάσουμε τά έργα του λωποδύτου συγγραφέως.

και άδισε τό ποτήρι τόν αγρά-αγρά κλείνοντας κι' αυτός τά μάτια του άπ' την ήδονή.

Σέ λίγο, οι δυο άνδρες κύταζαν τό μπουκάλι που ήταν άδειο. Ο Σάντσα σηκώθηκε. Μά βήμα άναποφάσιστο, κλονούμενο, προχώρησε προς τό πίσω και έβησε στην πόρτα με τά μάτια καρφωμένα δυσπιστά στόν έχθρο και συμπίπτει του.

Ο Λουίτζ όμως δεν ρίχτηκε να τόν χτυπήσει. Μά τό μάτια μόνόκλειστα, κύτταζε τό άδειο μπουκάλι κι' άφησε τόν Σάντσα νά φύγει άνεόχλητος...

Πρωί-πρωί την άλλη μέρα ο Λουίτζ έφυγε άπ' τό χωριό και δεν ξαναφάνηκε ποτέ πια...

Jean Bouchor

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ

Ένα όπεροχο θέατρο πού κήκε. Μιά εύγενής φίλο του βασιλέως Καρόλου. Ο μέγας αρχιτέκτων Καρζάλε. Ιστορική παράσταση. Ένθουσιασμός βασιλέως και κοι Μιά βασιλική έπιθυμία. Η ύπόγειος στοά πού άνοίχ μέσα σέ τρεις ώρες.

Στη Νεάπολη της Ιταλίας ύπρχε κάποτε ένα τεράστιο πολυτελέστατο θέατρο, πού έθεωρείτο ως ένα από τά θαύματα αρχιτεκτονικής. Το θέατρο αυτό είχε τό όνομα του Αγίου Κάρλου και έκίχκε μαζί με πολλά άλλα όφρα κτίρια της Νεάπολης κατά τη διάρκεια μιάς επαναστάσεως πού έγινε στην Ιταλία έκατόν είκοσι χρόνων. Η ιστορία του θαυμασιού αυτού θεά ειναι άρκετά άνοδιεφρόσως.

Όταν ο Κάρολος έβδομος έβασίλευε στην Ιταλία και είχε πρωτεύουσά του τη Νεάπολη, ένας από τούς υπηκόους του και ο μεγαλύτερος αρχιτέκτων της εποχής εκείνης, Άγγελος καρζάλε. Ο βασιλεύς, θέλοντας ν' άποθανάτιση τόνόμα του με όφρα μνημεία, έκάλεσε τόν αρχιτέκτονα αυτόν και τού ε—

Καρζάλε, θέλω να μου χτίσεις τό όφαιότερο θέατρο κόσμου. Έχεις για τό σκοπό αυτό την διάθεσή σου όλη μου περιουσία. Μη λογαριάσεις ούτε έξοδα ούτε τίποτα άλλο. Έκ που θέλω όφω ειναι να μου παρουσιάσεις ένα άληθινό θαύμα ! — Θα προσπαθήσω να εύχαριστήσω τη Μεγαλειότητά σας, κριθήκε ο μεγαλόφυης αρχιτέκτων.

Κ' ύστερα από τρεις μέρες, τό σχέδιο του νέου θεάτρου έτοιμο. Ο Καρζάλε έδιόταξε ένα όφριο μέρος της Νεαπόλ κοντά στο παλάτι, διάταξε να χερμίσουν τά σπίατα πού ύπχ εκεί, άπεξημίωσε τούς ιδιοκτήτες τους με έξοδα του βασιλέως ρόλον, και σέ λίγο στρατιά ολόκληρη εργατών άρχισε να εργται για την άνοικοδόμηση του θεάτρου.

Τό κτίριο του θεάτρου όταν έτοιμάστηκε άποτελούσε πράγτι τό όγδοο θαύμα του κόσμου. Η μεγαλοπρέπεια και η πολυτέ του ήταν ασύγκριτη. Τό σπουδαιότερο όμως ήταν ή ταχύτης την όποια χτίσθηκε ο κολοσσός αυτός. Ο αρχιτέκτων έτοιμάσε σχέδιο στις 8 Μαρτίου. Στις 2 Νοεμβρίου τού ίδιου έτους τό τρο ήταν έτοιμο και ή πρώτη παράσταση έδόθη στις 4 τού έ μηνός, ήμέρα του Αγίου Κάρλου ! Το θέατρο έπληρε τό όνομα τό για να θυμίζει και τόν άγιο και τό βασιλέα.

Ένα μεγάλο θεωρείο είχε προετοιμασθή για τό βασιλέα τη βασιλική οικογένεια. Κι' όταν ο βασιλεύς έμπηκε στο θέατρο συνοδευόμενος από τη βασιλίσσα, τό θέατρο ήταν κατάμετο. Τόσος ήταν ο γενικός θαυμασμός για τό άριστούργημα πού οικοδομήθηκε, ώστε ο βασιλεύς έχειροκρότησε πρώτος και τό παιγμά του άκολούθησε όλη ή αίθουσα.

Άλλ' ή ιστορία του κτιρίου δεν τελειώνει έδω. Ο βασιλεύς πριν άρχισι ή παράσταση, έκάλεσε τίν άρχκωνα στο θέατρο του και βάτοντας τό χέρι στόν ώμο του, συνεχάρη για τό έργο του μπροστά σ' όλον τόν κόσμο.

Μπράβο ! Μπράβο ! έφώναξε όλη ή πλατεία του θεάτρου.

Όταν ξανάγινε ή συχία, και ο αρχιτέκτων έβασσε να χαίρε τό κοινό πού τόν χειροκροτούσε, ο βασιλεύς τόν έκράτησε στο ώρειο του και τού είπε χαμογελώντας :

— Κάτι λείπει από τό κτίριό σας ...

— Τι λείπει, Μεγαλειότητά ; έρώτησε ο αρχιτέκτων.

— Λείπει μία ύπόγειος διάδος πού να οδηγεί από τό θέα στο παλάτι μου...

Ο αρχιτέκτων έσκυψε τό κεφάλι, λυπημένος πού δεν τό εσκεφθή κι' αυτό, έκεκλήθη μπρος στο βασιλέα Κάρολο και βγάν' τό θεωρείο.

Η παράσταση έκράτησε τρεις ώρες. Όταν ο βασιλεύς έβγάν' από τό θεωρείο του, βρήκε τόν Καρζάλε ο όποιος τόν κερσίσε στο διάδρομο.

— Πού είσαστε καθ' όλη την παράσταση ; τόν έρώτησε.

— Φρόντιζα για την έκτέλεσι των διαταγών της Μεγαλειότητάς, απήγησε ο αρχιτέκτων.

— Πουών διαταγών μου ! έρώτησε έκπληκτος ο βασιλεύς.

Η Μεγαλειότης σας ως εύδοκήση να με άκολουθήση και ίδι, απάντησε ο Καρζάλε.

— Άς τόν άκολουθήσουμε ! είπε τότε ο βασιλεύς στρεφόμενος προς τη βασιλίσσα. Ότι δήποτε και αν έκανε δεν θά με κνη να έκπληγω. Ζούμε στην εποχή των θαυμάτων της τέχνης !

Άκολουθήσαν λοιπόν τόν αρχιτέκτονα κι' όταν έφθασαν σ' ένωρίσμένο μέρος ο βασιλεύς έμεινε κατάπληκτος όταν είδε ν' άναγουν μπροστά του τήν πόρτα μιάς ύπογειος στοάς, της όποίας τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με βελούδο και καθρέφτες. Η στοά ατή οδηγούσε ύπογειώς από τό θέατρο στα άνάκτορα, δυο δέ κλμακες από πενήντα πέντε μαρμάρινα σκαλιά ή κάθε μία, βρισκόταναν στο δυο της άκρη.

— Πότε οικοδομήθηκε αυτή ή στοά ; έρώτησε έκπληκτος Κάρολος.

— Μεγαλειότητά, απήγησε ο αρχιτέκτων, σέ τρεις ώρες ! Όσο δηλαδή διήρκεσε και ή παράσταση !